

- האדם היא שלו, מהיום השני מפסיק, בعين גון האש, וזהו אליהם, וירש גון ההקב, שפה כל גון אחד. תכלת יוצאת מתוך, אותו גון אדם, וכשיורד למיטה, התרכק גון אדם, ונכנס לתוכה, אותו מקום, שהוא בהם, ונצבע בגון תכלת. אותו אדם נכנס לתוכה, הים ונחלש גונו והופך לתקלת, וזהו אליהם, אבל אין חזק כמו קראון.

שחור, גון זה יוצאה מהתוך האדם בשחתה ונחלש למיטה בהתווך הנהמה, ויורד למיטה, ויצא מאותה הנהמה גון אדם, מהנהמה הקשה, ומתווך הנהמה הקשה הופך לשחור. והכל מאותו האדם בראשון (העלוי) התהתקף, וכל זה נברא שני, וזה נקרא אליהם אחרים.

השחור הוא יותר חזוק, שלא נראה בגון שלו מתוך החשך. המנורה הקדושה כך אמר, שהגון השחור גונה החשוך, באיזה מקום נצבע? אלא בשאותו אדם מתהתקף בתוך התקלה ומתחברים הגונים, מתהתקף התוך הנהמה לתוך התקהמות וונעשה ממש רפש וטיט, כמו שנאמר שם ויגרשו מימי רפש וטיט. ומתווך אותו טיט של התקהומות יוצא אותו טיט, שהוא שחר, ולא אותו השך, שהוא שוף. וזה שחר אלא יותר חזק. מה שפטוב וחושך על פניו תהום. מה נקרא חזך? משום שהגון שלו חזק ימחזיק את פניו הבהיר, וזהו אולם ישחר, ומה שום זה לא.

כתוב בשני כי טוב.

ואם אמר, והרי כתוב והנה טוב מאד, זה מלך המות, ובאן אמרת שילא נאמר בגולו כי טוב אלא סוד הסתודות באן, שהרי

בגיניה כי טוב. אלא רצין הכא, דה ואדי מלך המות איה טוב

סומק ואוכם. ותכלת, סומק איהו דיליה, מיומא תנינא ממיש, בعين גון אשא, ורק איהו אלהים, וירית גון דרבבא, דכלא גוונא חדא. תכלת נפיק מגו הוהי גון סומק, וכן נהיית למתא, אתרחק גון סומק, וועל גו הוהא אחר דאייה ימא, ואצטבע גון תכלא. הוהא סומק עיל גו ימא, ואתחלש גון דיליה, ואתחדר תכלא, ורק איהו אלהים,

אבל לאו איהו תקיפה בקדמאתם. אוכם, גון דא נפיק מהתווכא דסומק, בד אתתקף ואתחלש למתא בתוכא דזוחמא, ונהיית למתא, ונפיק מההוא זוחמא גון סומק, מזוחמא תקיפה, ומגו זוחמא תקיפה, אתחדר לאוכם. וכלא מההוא סומק אקדמאתה (ס"א עלה) אתתקף. וכל דא אתברי

בשני, והאי אקרי אלהים אחרים. האי אוכם איהו חזוק יתיר, שלא אתחזיז גון דיליה מגו חזוכא. בויצינא קדישא הבי אמר, דהאי גון אוכם חזוק, בגין אחר אצטבע. אלא בד הוהא סומק אתתקף בגין תכלא, ואתערבו גונין, אתתקף התוכא דזוחמא לגו מהומי, ואתעביד מטען רפש וטיט. כמה דעת אמר (ישעה נ) ויגרשו מימי רפש וטיט. ומגו הוהא טינא דת homo, נפק הוהא חזוק דאייה אוכם, ולא אוכם אלא חזוק יתיר, הכא הוא דכתייב, (בראשית א) וחשך על פניו תהום. אמאי אקרי חזך, בגין דגון דיליה חזך, ואחשיך אנפי ברין. ורק איהו סומק ואוכם, בגין דא לא כתיב בשני כי טוב.

יאי תימא, והא כתיב (בראשית א) והנה טוב מאד דא מלך המות, והכא אמרת דלא אתרמר בגיןה כי טוב. אלא רצין הכא, דה ואדי מלך המות איהו טוב